
Wojciech Zawadzki

Śp. ks. infułat dr Mieczysław Józefczyk (1928-2019)

Urodził się 15 maja 1928 r. w Woli Michowej w Bieszczadach w rodzinie Jana i Marty z d. Kubera. Ochrzczony w cerkwi grecko-katolickiej w Komańcy. W 1934 r. rozpoczął naukę w Szkole Powszechnej w Łupkowie. Okres okupacji niemieckiej spędził w Krakowie, Warszawie, Lasocinie, na skraju Puszczy Kampinowskiej. Żołnierz Armii Krajowej od 1943 r. i uczestnik Powstania Warszawskiego. Członek niepodległościowego podziemia po zakończeniu II wojny światowej. Za działalność konspiracyjną przeżył w 1953 r. próbę zamachu na życie zorganizowaną przez Urząd Bezpieczeństwa. Kształcił się w Szkole Powszechnej w Lasocinie, od 1942 r. w Szkole Handlowej Zarządu Związku Gmin w Sochaczewie oraz w Państwowym Liceum dla Dorosłych w Olsztynie, gdzie 5 lipca 1946 r. uzyskał maturę. Od 1945 r. związany z kultywującą tradycje patriotyczne i chrześcijańskie Warmińsko-Mazurską Chorągwią Harcerstwa Polskiego w Olsztynie. Pracował w olsztyńskim Urzędzie Skarbowym. Dnia 1 października 1946 r. przyjęty do Wyższego Seminarium Duchownego Hosianum w Olsztynie, ale studia odbył w Seminarium Duchownym w Pelplinie. Święcenia kapłańskie otrzymał 23 grudnia 1950 r. w kaplicy biskupiej w Płocku z rąk bpa Tadeusza Zakrzewskiego z przeznaczeniem dla diecezji warmińskiej. Wikariusz parafii św. Józefa w Morągu w latach 1951-1952. W latach 1952-1958 proboszcz w Dubeninkach, a w latach 1958-1963 w Wieliczkach koło Olecka, gdzie przeprowadził kompleksową konserwację zabytkowego drewnianego kościoła parafialnego. Proboszcz i dziekan w Węgorzewie w latach 1963-1968, gdzie zainicjował sprawowanie stałego duszpasterstwa ludności ukraińskiej w obrządku grecko-katolickim. W latach 1968-2005 proboszcz parafii św. Mikołaja w Elblągu i dziekan elbląski. Podczas wydarzeń grudniowych w 1970 r. w Elblągu materialnie i duszpastersko wspierał rodziny zastrzelonych i pobitych robotników. Od 1975 r. studiował zaocznie socjologię na Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie, gdzie w 1975 r. uzyskał

Archiwum Diecezji Elbląskiej.

stopień magistra teologii. Dnia 20 listopada 1978 r. uzyskał na Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie doktorat z teologii w zakresie socjologii religii na podstawie rozprawy pt. Religijność i moralność na początku samodzielnego życia (promotor prof. dr hab. A. Świącicki). W 1979 r. założył Klub Inteligencji Katolickiej w Elblągu. W 1980 r. został członkiem Komisji Duszpasterstwa Ogólnego Konferencji Episkopatu Polski. W 1980 r. zorganizował Studium Teologiczne dla Świeckich w Elblągu. Podczas strajków robotniczych w 1980 r. aktywnie uczestniczył w wydarzeniach w Elblągu. Pośredniczył w rozmowach między robotnikami a przedstawicielami władzy państwowej w mieście, współtworzył lokalne struktury Solidarności, koordynował działania z Komitetem Strajkowym i NSZZ w Gdańsku. Po ogłoszeniu w 1981 r. stanu wojennego ukrywał na plebanii działaczy zdelegalizowanej Solidarności. Organizował pomoc materialną dla rodzin internowanych. Odwiedzał w miejscach internowania (Kwidzyn, Iława) osadzonych działaczy związkowych. Aktywnie uczestniczył w procesie internowanych działaczy Solidarności pobitych w więzieniu w Kwidzynie oraz w nagłośnieniu sprawy zamordowanego przez Służbę Bezpieczeństwa w Krynicy Morskiej ks. Sylwestra Zycha. W latach 1980-1992 dyrektor i wykładowca historii Kościoła w Studium Teologicznym w Elblągu, z czasem przekształconym w elbląską filię Instytutu Kultury Chrześcijańskiej im. Jana Pawła II w Olsztynie. Duszpasterz Ludzi Pracy Miasta Elbląga od 23 sierpnia 1985 r. Wikariusz biskupi na terenie województwa elbląskiego w latach 1986-1992, dziekan Dekanatu Elbląg Śródmieście, archiprezbiter elbląski od 1 listopada 1990 r. Członek Rady do Spraw Ekonomicznych Diecezji Warmińskiej od 24 lutego 1987 r. W latach 1992-2005 wikariusz generalny diecezji elbląskiej. Członek Kolegium Konsultorów od 3 września 1992 r., Diecezjalny Konserwator Zabytków od 7 maja 1992 r. i Diecezjalny Duszpasterz Ludzi Pracy od 25 września 1992 r. W latach 1992-2004 wykładowca historii sztuki i konserwacji zabytków w Wyższym Seminarium Duchownym Diecezji Elbląskiej, Pomezzańskim Kolegium Teologii w Elblągu i Seminarium Misyjnym Księży Werbistów w Pieniężnie. Z jego inicjatywy uratowano i przeniesiono z Żuław do Elbląga dwie zabytkowe świątynie (bł. Doroty z Mątów i Świętej Trójcy). Inicjował, opiniował i nadzorował budowę kilku nowych kościołów w Elblągu i kilkunastu na terenie diecezji elbląskiej. Zregotyzował wnętrze katedry św. Mikołaja w Elblągu. Przeprowadził kompleksową konserwację gotyckiego wyposażenia wnętrza kościoła katedralnego. Odbudował z ruin trzy zabytkowe kamienice na Starym Mieście w Elblągu z przeznaczeniem na plebanię. Pozyskał środki finansowe spoza diecezji na konserwację kościołów i zabytków sakralnych w diecezji elbląskiej. W latach 70-tych XX w. nawiązał ścisłą

współpracę ze środowiskiem Niemców wysiedlonych po drugiej wojnie światowej z Elbląga i okolic, skupionych w Truso-Vereinigung z siedzibą w Münster. Współpracował także z Warmiakami w Niemczech związanymi z Historischer Verein für Ermland. Honorowy Obywatel Miasta Elbląga od 19 maja 1994 r. oraz Honorowy Członek NSZZ Solidarność od 1995 r. Przewodniczący Rady ds. Ekonomicznych Diecezji Elbląskiej od 11 sierpnia 1995 r. Od 1 lutego 1996 r. przewodniczący Diecezjalnej Komisji Budowlano-Konserwatorskiej a od 1 lutego 1998 r. członek Diecezjalnej Komisji Archiwalnej. Kustosz Sanktuarium Krzyża Świętego w Katedrze Elbląskiej w latach 2000-2005. Członek redakcji Studiów Elbląskich, Komitetu Redakcyjnego Rocznika Elbląskiego, Rady Kapłańskiej, Rady Duszpasterskiej oraz innych gremiów i organizacji kombatanckich i naukowych. Dnia 31 lipca 2005 r. zwolniony z urzędu proboszcza parafii katedralnej w Elblągu. Jako emeryt zamieszkał przy parafii katedralnej. Od 2015 r. Honorowy Członek Instytutu Kaszubskiego. Odznaczony, m.in. Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia, Polski, Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, Warszawskim Krzyżem Powstańczym, Odznaką Weterana Walk o Niepodległość oraz Medalem Zasłużony Kulturze Gloria Artis. Odznaczony godnością prałata honorowego Jego Świątobliwości 4 października 1986 r., a protonotariusza apostolskiego 8 lipca 1989 r. Dnia 1 listopada 1990 r. otrzymał od biskupa warmińskiego osobisty przywilej noszenia dystyngtorium Warmińskiej Kapituły Katedralnej. Dnia 25 marca 1993 r. otrzymał godność kanonika rzeczywistego i dziekana Kapituły Katedralnej Elbląskiej. Autor wielu publikacji naukowych poświęconych dziejom wyznaniowym i świeckim Prus Królewskich, przeszłości Elbląga i innych miast w regionie, prozopografii katolickiej i protestanckiej, edycji tekstów źródłowych, pamiętnikarstwa, genealogii i analizy stosunków polsko-niemieckich. Zmarł 25 grudnia 2019 r. w Elblągu i spoczął w kwaterze kapłańskiej na elbląskim cmentarzu Dębica.